

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **L. T. S.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 6. 2023, č.j. MV-77434-4/SO-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 6. 2023, č. j. MV-77434-4/SO-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 3. 2023, čj. OAM-11308-31/PP-2022 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 87e odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie (dále též „EU“) na území České republiky (dále též „ČR“), neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců. Podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta 35 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území ČR.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v prvním žalobním bodě namítal, že v řízení došlo k závažným vadám ohledně zjišťování skutkového stavu, žalovaná se nevyjádřila a nevypořádala se všemi důkazy navrhovanými žalobcem, neodstranila pochybnosti ohledně zjištěného skutkového stavu, skutková zjištění učinila bez náležitého podkladu ve správním spise, napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
3. Poukazoval na to, že již v průvodním dopise ke své žádosti ze dne 18. 8. 2022 označil dvě vazební osoby, státní občany ČR, od nichž odvozuje své právo volného pohybu a pobytu na území EU, a to dceru X, nar. dne X (dále jen „dcera“), a syna X, nar. dne X (dále jen „syn“), tvrdil, že s nimi a s manželkou sdílí společnou domácnost na adrese X, děti žalobce podporují v resocializaci a žalobce je plně odkázán na jejich materiální pomoc, žalobce doložil rodné listy dětí, listiny o nabytí státního občanství a též lékařskou zprávu ze dne 9. 8. 2022 MUDr. V. D. N., ze které vyplývalo doporučení dlouhodobé péče rodiny či nutný doprovod v MHD i při jiných aktivitách. Žalobce též v reakci na výzvu k odstranění vad navrhl provedení výslechu své osoby, své dcery a svého syna, doložil dvě čestná prohlášení dcery, dle kterých mu dcera přispívá v hotovosti na úhradu základních potřeb a žalobce je jí oporou v každodenním životě, následně byli žalobce a dcera předvoláni k výslechu. Z těchto výsledků vyplynulo, že žalobce s manželkou, synem a dcerou vedou společnou domácnost, obecně se žalobce od svého propuštění stará o chod domácnosti, co do výživy a péče je závislý na svých dětech.
4. V řízení vzešlo z provedeného dokazování značné množství rozporů a nejasností, které byla žalovaná v souladu se zásadou materiální pravdy odstranit, k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 28. 2. 2022 č.j. 7 Azs 405/2021-34. Konkrétně nebyla objasněna povaha vztahu mezi žalobcem a jeho synem, otázka materiální závislosti žalobce na jeho dceři a synovi, existence a výše dcerou tvrzených úspor žalobce a jeho manželky, otázka zdravotního stavu žalobce a stupně jeho závislosti na péči a pomoci jiné osoby. K synovi žalobce a závislosti žalobce na synovi nezjistily správní orgány téměř ničeho, nijak se nevypořádaly s důkazním návrhem na výslech syna, poukázal na rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2022 č.j. 1 Azs 314/2021-47. Nebylo dostatečné, pokud žalovaná vyvracela tvrzenou materiální závislost žalobce na důchodu poskytovaném jeho dcerou s odkazem na úspory na účtu manželky, dcera si výši těchto úspor nebyla jistá, žalobce na výši úspor nebyl dotázán, netvrdil tak vysokou částku,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

naopak uváděl, že se cítí být závislý na své dceři, která mu poskytuje 500 Kč týdně; žalovaná k tomu měla provést další dokazování.

5. Nesouhlasil s hodnocením lékařské zprávy žalovanou, která činila skutková zjištění odporující této lékařské zprávě, aniž by proto měla oporu ve spise, dcera žalobce uvedla, že žalobce je schopen se orientovat v prostoru sám, což však neznamená, že nevyžaduje péči své rodiny a že může samostatně pobývat v zemi původu. Pokud měla žalovaná pochybnosti o pravdivosti lékařské zprávy, mohla provést výslech příslušného lékaře či se podrobněji vyptat na zdravotní stav žalobce či jeho dcery. Žalobce svou povinnost tvrdit a prokazovat splnil již předložením lékařské zprávy, bylo na žalované, aby v případě pochybností skutečnosti uvedené ve zprávě vyvrátila vlastním dokazováním. Závěr o vyloučení nutnosti péče o žalobce nemá oporu ve spise nebo je s ním dokonce v rozporu. Okolnost, že žalobce po dobu dvou měsíců vypomáhal manželce s vedením rodinného podniku po dobu její nepřítomnosti, sama o sobě neumožňuje vyvrátit obsah lékařské zprávy, snaha žalobce pomoci vlastní rodině by mu neměla být přičítána k tíži.
6. Ve druhém žalobním bodě žalobce poukazoval na to, že pojem závislost na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem EU z důvodu uspokojování základních životních potřeb rodinného příslušníka občana EU je třeba vykládat eurokonformně i v případech rodinných příslušníků státních občanů ČR přihlášených k trvalému pobytu na území ČR, kteří práva volného pohybu nevyužili (usnesení NSS č.j. 3 As 4/2010-151). Odkázal též na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2021 č.j. 54 A 86/2018-36. Není zřejmé, proč žalovaná věnovala tak velkou pozornost okolnostem, za nichž se žalobce v situaci závislosti na výživě ocitl, tedy tomu, zda je lze považovat za objektivní nebo závislé na vůli žalobce, argumentace žalované na str. 9 je nesouladná s eurokonformním výkladem a pro věc irrelevantní. Žalovaná požadovala po žalobci doložení lékařské zprávy prokazující stupeň závislé péče na jiné osobě či stupeň přiznané invalidity, příslušný pojem je však třeba vykládat širěji a radit sem i jiné případy, kdy rodinný příslušník občana EU vyžaduje neustálou pomoc a podporu třetí osoby, tedy není schopen samotné dlouhodobé existence, znovu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2021 č.j. 54 A 86/2018-36, dle kterého je třeba komplexně posuzovat míru ekonomické či fyzické závislosti a zohlednit přitom veškeré relevantní faktory, které vyšly v řízení najevo. Žalovaná tak nedostála povinnosti co nejširšího výkladu pojmu závislosti ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
7. Ve třetím žalobním bodě žalobce uvedl, že jak již namítal ve správním řízení, napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, žalobce žije v ČR déle než 20 let, jeho zletilé děti jsou státními občany ČR, žalobce zde má sociální zázemí, v zemi původu není žádná osoba, která by se o žalobce mohla postarat, vyživovat jej a být mu oporou, kterou žalobce s ohledem na svůj zdravotní stav vyžaduje. Žalobci bude zároveň znemožněna možnost úpravy pobytového statusu na území ČR, a to do doby splnění podmínky trestní zachovalosti. Nebyla správně vymezena intenzita zásahu do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života, žalobce bude v důsledku napadeného rozhodnutí nucen vycestovat do země původu, tam by mohl podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny dle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť jeho manželka má v ČR povolený trvalý pobyt, žalobce však nejbližších několik let nebude splňovat podmínku trestní zachovalosti a je tedy vysoké riziko, že mu jiné pobytové oprávnění nebude uděleno, budou mu znemožněny návštěvy jeho rodiny na

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

území ČR, a to ani na základě krátkodobého či dlouhodobého víza, kdy je podmínkou udělení rovněž trestní zachovalost. Napadené rozhodnutí se tak svými účinky shoduje se správní vyhoštěním, k tomu srov. rozsudek zdejšího soudu č.j. 19 A 12/2022-45, žalovaná se nemůže vyhýbat povinnosti provést test proporcionality (rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2022 č.j. 5 Azs 33/2022-39). Je rovněž irelevantní právní názor žalované, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU, neboť není vyloučeno, že za určitých výjimečných okolností by ochrana soukromého a rodinného života mohla dostat přednost, k tomu viz rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2021 č.j. 10 Azs 366/2021-35. Žalobce je trvale usazeným cizincem, žije v ČR 20 let, má zde veškeré rodinné a sociální zázemí, jeho děti jsou občany ČR, žalobci je 66 let, musel by vycestovat na několik let do domovského státu, kde již nemá žádné vazby ani zázemí, jeho zdravotní stav vyžaduje neustálý dohled a péči třetí osoby, zejména při dopravě MHD, je otázkou, zda může sám letecky vycestovat do Vietnamu a setrvávat tam bez pomoci jiné osoby, a to při reflexi jeho ischemické choroby srdeční. Manželka žalobce sice do Vietnamu cestuje, ale stěží lze po ní požadovat, aby se tam usídlila na několik let se žalobcem a připravila se o vlastní pobytové oprávnění (§ 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců) a o možnost osobních návštěv jejich dětí. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

8. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítal, že děti žalobce a jeho manželka nebyly účastníky správního řízení, nemohly tak v řízení uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy, výsledek řízení přitom přímo zasahuje i do jejich práv, jsou osobami přímo dotčenými výsledným rozhodnutím ve svých právech a povinnostech ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. K tomu viz rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2021 č.j. 5 Azs 314/2020-52.
9. Navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí, rovněž požadoval náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

10. Žalovaná k prvnímu body žaloby uvedla, že v řízení o žádosti je kladen vyšší důraz na aktivitu žadatele, a to jak ve vztahu ke skutkovým tvrzením, tak ve vztahu k důkazním návrhům. Trvala na správnosti napadeného rozhodnutí, v řízení byly provedeny všechny navrhované důkazy, které byly ke zjištění skutkového stavu potřebné, a správní orgány zjistily stav věci, o kterém nebyly důvodné pochybnosti, a to včetně okolností namítaných žalobcem. Žalobce v žádosti o vydání povolení k pobytu jako osobu, za jejíhož rodinného příslušníka se považuje, uvedl pouze dceru, což následně výslovně potvrdil při výslechu. Správní orgán I. stupně přesto dostatečně objasnil i vztah žalobce a jeho syna, a to na základě výslechu žalobce a svědecké výpovědi dcery. Otázkou materiální závislosti žalobce na synovi i dceři se správní orgány zabývaly ve vydaných rozhodnutích. Prokázání výše úspor žalobce a jeho manželky nepovažovaly správní orgány za nutné s ohledem na ostatní zjištění ohledně materiální situace rodiny žalobce (vlastnictví bytu žalobcem, finanční zajištění rodiny včetně platby nájmu jeho manželkou, studium dětí s přivyděláváním si na brigádách), to bylo zjištěno mj. i z výslechu žalobce. Zdravotní stav a jeho závislost na pomoci jiné osoby byly v řízení dostatečně objasněny, žalobce předložil pouze povšechnou lékařskou zprávu od praktického lékaře, ve svém vyjádření k podkladům avizoval předložení další zprávy, na kterou čeká, tu však nedoložil, a to ani v odvolacím řízení. Při výslechu žalobce uvedl,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

že doprovod při běžných činnostech nepotřebuje, po dobu dvou měsíců, kdy byla manželka ve Vietnamu, jí zastupoval v obchodě. Dcera žalobce při své výpovědi uvedla, že žalobce jeho zdravotní stav při běžných činnostech neomezuje a doprovod potřebuje z důvodu špatné orientace v lokalitách, které nezná.

11. Ke druhému žalobnímu bodu uvedla, že pojem závislosti na výživě nebo jiné nutné péči ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyložily správní orgány v souladu se zákonem i eurokonformně v důsledku tzv. národního dorovnání, vyjádřily se k tomu v napadených rozhodnutích, na které odkázala. Závislost žalobce na výživě či nutné péči jeho dcery či syna nebyla prokázána, pokud by žalobce mohl být na někom závislý svou výživou (přesto, že vlastní byt), mohla by to být dle zjištěných okolností pouze jeho manželka, která však není občankou EU. Z provedených důkazů vyplynulo, že dcera a syn studují, přivydělávají si pouze na brigádách, finančně celou rodinu zajišťuje manželka žalobce. Ani zdravotní stav žalobce neomezuje při běžných činnostech. Předmětné otázky závislosti tedy byly posouzeny komplexně.
12. Ke třetímu žalobnímu bodu uvedla, že správní orgány řádně posoudily přiměřenost dopadu rozhodnutí do práva na ochranu soukromého a rodinného života žalobce, k tomu odkázala na napadené rozhodnutí. Pro situaci žalobce by bylo případné (jak již uvedla v napadeném rozhodnutí) nikoli dlouhodobé vízum, ale povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny (§ 42a a násl. zákona o pobytu cizinců), na nějž uvedená ustanovení nedopadají, takovou žádost lze podle § 56 odst. 2 zamítnout pouze za podmínky přiměřenosti, správní orgán je tedy u tohoto druhu pobytu povinen zkoumat míru závažnosti odsouzení žalobce pro trestný čin ve vztahu k právu žadatele na rodinný život. Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) nedává cizincům právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění, představuje pouze určitou garanci, že při rozhodování o pobytovém oprávnění cizince bude brán též přiměřený zřetel na existující osobní a rodinné vazby cizince, zásah do tohoto práva je však přípustný, k tomu viz rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008 č.j. 5 Azs 46/2008-71, i dle judikatury ESLP bylo porušení čl. 8 Úmluvy dosud shledáváno téměř výlučně v souvislosti s vyhoštěním cizinců, z Úmluvy nevyplývá žádná povinnost umožnit cizinci usadit se ve státě, který si vybere.
13. Jelikož v řízení nebylo prokázáno, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU, nemůže být zamítnutí jeho žádosti z hlediska jeho soukromého a rodinného života nepřiměřené. Žalobce žádal o specifický typ pobytu navázaný na skutečnost, že je rodinným příslušníkem občana EU, bylo by v rozporu se smyslem a účelem zákona a směrnice 2004/38/ES, pokud by tento typ „unijního“ pobytového oprávnění, které požívá zvýhodněného režimu, bylo možné udělit cizinci, který nesplňuje podmínky § 15a zákona o pobytu cizinců pouze na základě zásahu do soukromého a rodinného života; takovým postupem by byla popřena hmotněprávní úprava zákona o pobytu cizinců, pokud žadatel prokazatelně nesplňuje účel příslušného typu pobytu, nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života. Žalovaná tyto otázky řádně posoudila, avšak nepřiměřenost zásahu do práv žadatele na soukromý a rodinný život shledána nebyla.
14. Ke čtvrtému žalobnímu bodu poukázala na to, že žalobce ve správním řízení neuvedl žádné další účastníky řízení, kteří by byli řízením přímo dotčeni ve svých právech, tato námitka byla vznesena až v žalobě. Žalobce se pak nemůže domáhat přiznání práv, která dle jeho názoru svědčí jiným osobám a nikoli přímo žalobci.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

15. Navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 18. 8. 2022 žádost rodinného příslušníka občana EU o vydání povolení k přechodnému pobytu, kde uvedl, že se považuje za rodinného příslušníka své dcery, X, narozené dne X, státní příslušnice České republiky. V žádosti v části *děti* uvedl, že má dceru a dále syna, X, nar. dne X. V příloženém podání ze dne 18. 8. 2022 uvedl, že žádá o povolení k přechodnému pobytu dle § 87b zákona o pobytu cizinců jakožto rodinný příslušník občanů EU, a to své dcery a syna, uvedl, že s dcerou sdílí společnou domácnost, ve které o dceru jako rodič pečuje, obě děti jsou klíčové při pomoci žalobci při jeho resocializaci a v materiálním smyslu, neboť žalobce je odkázán na jejich materiální pomoc. Připojil rodné listy syna a dcery a listinu o nabytí státního občanství dcery.
17. Dle opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 15. 9. 2022 byl žalobce a) Okresním soudem v Chebu rozhodnutím ze dne 5. 8. 2005 sp. zn. 3T 41/2005 odsouzen dle § 150 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb. k trestu odnětí svobody podmíněně s výměrou 4 měsíce a zkušební dobou 8. 9. 2008 a propadnutí věci, b) Krajským soudem v Plzni rozsudkem ze dne 16. 8. 2019, sp. zn. 5T 6/2018, který nabyl právní moci dne 6. 12. 2019, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 6. 12. 2019, sp. zn. 15 To 83/2019, byl odsouzen k trestu odnětí svobody nepodmíněně s výměrou 108 měsíců, se zvýšenou ostrahou, podmíněně propuštěn 25. 7. 2022, zkušební doba do 25. 7. 2027 (kopie těchto rozhodnutí ad b) jsou součástí správního spisu).
18. Dle lustrace jsou syn i dcera žalobce občany České republiky.
19. Výzvou ze dne 15. 9. 2022 byl žalobce vyzván k odstranění vad podání ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy, mj. byl vyzván, aby sdělil, ke které osobě se cítí být rodinným příslušníkem dle § 15a zákona o pobytu cizinců, a dále aby doložil doklad prokazující, že je rodinným příslušníkem občana EU. K tomu bylo uvedeno velmi podrobné vysvětlení a poučení, že pokud nebudou nedostatky odstraněny, správní orgán žádost zamítne.
20. V podání ze dne 3. 10. 2022 žalobce požádal o poskytnutí lhůty 14 dnů k odstranění vad a navrhl účastnické výsledky své osoby, dcery a syna. Usnesením ze dne 6. 10. 2022 byla žalobci poskytnuta lhůta k odstranění vad do 17. 10. 2022.
21. Podáním ze dne 5. 10. 2022 žalobce výslovně upřesnil, že se cítí být rodinným příslušníkem své dcery, se kterou sdílí společnou domácnost, přiložil její čestné prohlášení, tvrdil, že o dceru otcovsky pečuje a ona se o něho stará materiálně, navrhl účastnické výsledky své osoby, dcery a případně i syna. V příloze připojil dvě čestná prohlášení dcery ze dne 3. 10. 2022, kdy dle prvního z nich žalobce o dceru pečuje jako otec, a dle druhého dcera otci předává finance v hotovosti (není uvedeno, kolik), finance čerpá ze svého spořicího účtu, který jí založili rodiče, dále z brigád a z finanční hotovosti, kterou jí svěřila matka.
22. Dle protokolu ze dne 19. 10. 2022 o provedení pobytové kontroly, v místě bydliště žalobce nebyl dne 20. 9. 2022 v 18:00 a v 18:30 hodin v bytě nikdo přítomen, dne 22. 9. 2022 v 11:00 hodin byl přítomen syn žalobce, který uvedl, že v bytě bydlí se svými rodiči a sestrou, otec byl v uvedenou dobu v zaměstnání, matka ve Vietnamu, kde se nějaký čas zdrží; dne 10. 10. 2022 v 18:40 hodin byla zastižena pouze dcera, sdělila, že otec je
- Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

v zaměstnání a vrací se odtamtud zpravidla mezi 19:00 a 20:00 hodinou, zřídka bývá doma i dříve. Dne 19. 10. 2022 v 16:30 se v bytě nikdo nenacházel, téhož dne v 19:45 byl v bytě zastižen žalobce.

23. Dle rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 7. 9. 2020 č.j. OAM-48-19/ZR-2020 byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Důvodem vydání rozhodnutí bylo předchozí pravomocné odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky.
24. Do protokolu o výsledku ze dne 23. 11. 2022, který se konal za přítomnosti právního zástupce žalobce, žalobce uvedl, že se považuje za rodinného příslušníka své dcery, s tou by se chtěl sloučit, pobývá v bytě na udané adrese s manželkou, s dcerou a se synem od 26. 7. 2022, manželka minulý měsíc musela vycestovat do Vietnamu, žalobce byl ve věznici od dubna 2017 do července 2022, žalobce má byt v X, který je momentálně prázdný, měl tam nájemce a opět jej nabídne k pronájmu, uvedl, že mají s manželkou naspořeno na jejím účtu, dcera studuje 1. ročník X a chodí na brigádu, pracuje v občerstvovacím bufetu, většinou o víkend, jinak chodí do školy, vydělá si 130 Kč na hodinu, měsíčně to může být cca 10 000 Kč, nemá jiný příjem, ani finanční úspory. Na dotaz ohledně materiální podpory dcerou uvedl, že ho spíše živí manželka, která pracuje na X v potravinách, žalobce nezná její skutečný příjem, dcera mu dává peníze v hotovosti, menší obnos peněz do 500 Kč týdně. Žalobce disponuje finančními prostředky, které mu dává manželka a dcera, jejich předání nemůže prokázat, jde o hotovost, za nájem platí 16 000 Kč, hradí to manželka. Uvedl, že od 5. 9. 2022 do 5. 11. 2022 byla manželka ve Vietnamu a žalobce ji zastupoval v obchodě, jinak žalobce není zaměstnaný, hledal práci, ale nevzali ho, protože nemá legální pobyt. Syn také studuje, chodí na brigádu do stejného podniku jako dcera, syn kupuje věci do rodiny, ale žalobci materiálně nepomáhá, má hodně učení. Uvedl, že jeho zdravotní stav není moc dobrý, měl operaci srdce a má vysoký tlak, na ten používá léky každý den, kvůli srdci nesmí vykonávat těžkou práci, k lékařské zprávě ze dne 9. 8. 2022 uvedl, že doprovod je nutný z důvodu vysokého tlaku a rizika možného infarktu při dalekém cestování, ale netýká se to dopravy ve městě, při běžných činnostech doprovod nepotřebuje. Ve Vietnamu byl naposledy v roce 2001, nikoho tam již nemá, ani majetek či zázemí.
25. Dcera při svém výsledku jako svědkyně dne 23. 11. 2022 vypověděla, že v bytě pobývá se svými rodiči a bratrem, nedávno matka vycestovala na dva měsíce do Vietnamu, otec vlastní byt v X, je nyní prázdný, ale rodina jej chce opět pronajmout, otec má úspory společně s matkou na jejím účtu, tyto činí více než 4 miliony Kč. Dcera studuje X, má brigádu ve veganském bistro, má 120 Kč na hodinu a spropitné, vydělá si tak 4 000 Kč za měsíc, jiné příjmy nemá, ještě má spořicí bankovní účet, co jí založili rodiče, otcí dává kapesné, jednou za týden či dva týdny, ve výši 500 Kč někdy i méně, peníze má z brigády, jiné věci mu nekupuje, to spíš máma, která mu i poskytuje finanční prostředky v hotovosti. Nájemné a poplatky za služby hradí převážně matka. Žalobce je na dceři závislý uvedenou kapesní částkou, která je spíše na přilepšenou, dcera mu pomáhá orientovat se po městě, když potřebuje někam jít, hledá mu spoj a cestu, otec je zdravý, má vysoký tlak a v roce 2014 měl operaci srdce, při běžných činnostech jej

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

- zdravotní stav neomezuje, k lékařské zprávě ze dne 9. 8. 2022 uvedla, že jej často doprovázejí po městě, ale spíše z hlediska jeho špatné orientace, než zdravotního stavu.
26. Dle zprávy praktického lékaře ze dne 9. 8. 2022 žalobce trpí art. hypertenzí špatně korigovanou, st.p. po radiofrekvenční ablaci plicních žil (2014), ateroskleróza tepen – doporučuji dlouhodobou péči rodiny, nutný doprovod v městské hromadné dopravě i při jiných aktivitách.
27. Žalobce se dne 5. 1. 2023 seznámil s podklady pro rozhodnutí, ve vyjádření ze dne 7. 2. 2023 uvedl, že do 5 pracovních dnů doloží ještě aktuálnější lékařskou zprávu, na kterou nyní čeká. Následně žalobce žádnou lékařskou zprávu nedoložil.
28. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 23. 3. 2023 správní orgán I. stupně podle § 87e odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců. Podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta 35 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území ČR. V odůvodnění se zabýval otázkou, ke komu žalobce svou žádost vztahoval, přičemž na základě vyjádření žalobce doručeného dne 6. 10. 2022 vyšel z toho, že svou žádost žalobce vztahuje ke své dceři, za jejíhož rodinného příslušníka se primárně považuje. Zabýval se tím, zda jsou splněny podmínky dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a to jak ve vztahu k dceři, tak i ve vztahu k synovi, vyložil pojem závislosti žadatele na výživě či jiné nutné péči, vzal v potaz lékařskou zprávu ze dne 9. 8. 2022, nicméně poukázal na to, že žalobce v průběhu řízení svůj zdravotní stav a s tím spojenou závislost na péči třetí osoby žádným způsobem nenamítal, v řízení by muselo být prokázáno, že zdravotní stav žadatele vyžaduje soustavnou péči druhé osoby a dále, že tuto odpovídající péči může poskytnout a poskytuje občan EU. Žádný takový doklad však nebyl doložen, navíc děti žalobce v rámci pobytového šetření uvedly, že otec je v zaměstnání. Podmínka závislosti z důvodu zdravotního stavu tak nebyla splněna. Dále se zabýval tím, zda je žalobce závislý na výživě poskytované od své dcery či syna, stavem závislosti se myslí faktický stav, kdy osoba není schopna bez materiální pomoci či nutné péče poskytované fakticky občanem EU uspokojovat své základní životní potřeby, jde o stav vzniklý vlivem okolností na vůli nezávislých, nikoli z vůle cizince samotného. Písemné čestné prohlášení dcery nepovažoval za dostatečné, přičemž ani na základě výsledků žalobce a jeho dcery nepovažoval za prokázané, že by žalobce byl jakkoli závislý na péči či výživě poskytované ze strany dcery či syna, jednak tvrzená závislost není zapříčiněna objektivními důvody, ale vznikla až po výkonu trestu odnětí svobody, dále žalobce podle všeho je schopen zaměstnání, které si hledal a zastupoval manželku v obchodě, dále je vlastníkem bytu, který může pronajímat či prodat, rovněž má s manželkou úspory, které dle dcery mají činit asi 4 miliony, nelze tak shledat, že by byl závislý na materiální pomoci dcery v podobě maximálně 500 Kč týdně, nelze dovodit, že by byl žalobce závislý na materiální pomoci svých dětí. Podmínky závislosti ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců tak nebyly splněny. Vyjádřil se k zásahu do soukromého a rodinného života, který nepovažoval za nepřiměřený.
29. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které doplnil dne 18. 4. 2023 a kde namítal, že je rodinným příslušníkem občana EU – své dcery, dále namítal nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, neboť Česká republika je pro něj centrem jeho rodinných vazeb, které budoval posledních dvacet let na území.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

30. V napadeném rozhodnutí ze dne 8. 6. 2023 žalovaná zamítla odvolání a potvrdila závěry prvostupňového rozhodnutí, ze zjištěného skutkového stavu bylo bezpečně prokázáno, že žalobce nesplňuje podmínku dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, směrnice 2004/38/ES na případ žalobce nedopadá, není přítomen žádný prvek volného pohybu osob, natož pak omezení tohoto práva občanů EU. Námitky ohledně nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života neshledala důvodné, jde o řízení o žádosti, bylo tudíž na žalobci, aby předložil důkazy na podporu svých tvrzení, to však neučinil a ze zjištěného skutkového stavu nebyla nepřiměřenost prokázána.

V. Hodnocení Městským soudem v Praze

31. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“) a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
32. Soud k projednání dané věci nařídil jednání, které se konalo dne 19. 4. 2024. Žalobce setrval na svém stanovisku, poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2024, č.j. 9 Azs 36/2024-35. Žalovaná rovněž setrvala na svém stanovisku, poukázala na to, že nově uvedený rozsudek NSS se týká skutkově zcela jiného případu.
33. Podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.*
34. Toto ustanovení představuje transpozici právní úpravy obsažené v čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů EU na volný pohyb (dále jen „Směrnice“), podle něhož se pro účely této směrnice rozumí *rodinným příslušníkem předci v přímé linii, kteří jsou vyživovanými osobami, a takoví předci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b).*
35. Ze znění daného ustanovení vyplývá, že pro kladné rozhodnutí o žádosti cizince je nutné, aby se jednalo o 1) potomka nebo předka občana EU, anebo potomka nebo předka manžela občana EU, a zároveň 2) aby byl tento cizinec z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem EU či jeho manželem nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ČR.
36. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.*
37. Podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo v rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí žadateli výjezdní příkaz; žadatel je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

38. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
39. Soud neshledal důvodné námitky prvního žalobního bodu ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
40. Pokud jde o konkrétní vazební osoby, ke kterým žalobce vztahoval svou žádost jako rodinného příslušníka občana EU, zjistil soud ze správního spisu, že žalobce ve své žádosti uplatněné na formuláři ze dne 18. 8. 2022 uvedl, že se považuje za rodinného příslušníka občana EU, a to pouze své dcery; v příloženém podání – žádosti z téhož dne však uvedl, že žádá jakožto rodinný příslušník své dcery a svého syna, kteří jsou oba státními příslušníky České republiky. V tomto směru obsahovala žádost rozpor a správní orgán I. stupně výzvou ze dne 15. 9. 2022 žalobce vyzval k odstranění vad podání a aby mj. sdělil, ke které osobě se cítí být rodinným příslušníkem dle § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobce v podání ze dne 5. 10. 2022 zcela výslovně a nepochybně uvedl, že se cítí být rodinným příslušníkem své dcery. V tomto směru tedy svou žádost vyjasnil a upřesnil, kdy jako jedinou vazební osobu označil svou dceru. Správní orgán I. stupně byl v tomto smyslu žádostí vázán a byl tedy povinen posuzovat splnění podmínek dle § 15a zákona o pobytu cizinců výlučně ve vztahu k dceři žalobce. Při svém výsledku dne 23. 11. 2022 pak žalobce výslovně potvrdil, že by se chtěl sloučit s dcerou. Nebylo tudíž důvodné, aby se správní orgán zabýval tím, zda je žalobce rodinným příslušníkem občana EU též ve vztahu k synovi žalobce, když k němu žalobce svou žádost nevztahoval.
41. Správní orgán I. stupně se však přesto pro úplnost zabýval i otázkou, zda podmínky závislosti dle § 15a odst. 1 písm. d) mohou být splněny též ohledně syna žalobce, nicméně z výsledku žalobce zjistil, že se cítí být závislý na své dceři, syn mu v současné době nepomáhá, ani z výsledku dcery nevyplynula závislost žalobce na výživě ze strany syna; pokud jde o zdravotní stav žalobce, vyšel správní orgán I. stupně rovněž z výpovědi žalobce, jeho sestry a z lékařské zprávy, kdy nebylo zjištěno, že by žalobce měl být jakkoli závislý na péči jiné osoby, konkrétně dcery nebo syna. Správní orgány se tedy i s otázkou případné závislosti žalobce na jeho synovi v řízení vypořádaly, a to nad rámec svých povinností, které byly dány rámcem žádosti žalobce a konkrétní označené vazební osoby tj. dcery žalobce.
42. Žalobce v prvostupňovém řízení navrhl provedení důkazu případně též výsledkem syna žalobce, přičemž správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí výslovně neuvedl, proč tento důkaz neprovedl. Je to však zřejmé z kontextu daného rozhodnutí, kdy žalobce jednak svou žádost vztahoval výlučně ke své dceři, přičemž ohledně syna správní orgán I. stupně vycházel z výpovědi samotného žalobce, dle které mu syn žádnou pomoc neposkytuje, a dále z výpovědi dcery, která žije se žalobcem i synem ve společné domácnosti. Judikatura Nejvyššího správního soudu považuje provedení výsledku účastníka řízení nebo svědeckých výpovědí v pobytových věcech za výjimečný důkazní prostředek, který se má využít jen tam, kde nelze rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem nebo kde vyvstane potřeba postavit najisto určité sporné skutečnosti či vyjasnit rozporná vyjádření cizince a jeho rodinných příslušníků (viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018-34). Taková situace však v řízení nenastala a provádění výsledku syna tak bylo nadbytečné. Žalobce ve vyjádření se k podkladům ze dne 7. 2. 2023 nenavrhoval doplnění dokazování o svědeckou výpověď syna, ani v odvolání neprovedení výsledku syna neuplatnil jako odvolací námitku, námitky

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

směřoval výlučně k tomu, že je rodinným příslušníkem občana EU svojí dcery. Žalovaná tak nepochybila, pokud se k neprovedení důkazu výsledkem syna žalobce nijak zvlášť nevyjádřila. V žalobě k tomu žalobce uvedl, že výsledkem syna měla být prokázána závislost žalobce na něm, avšak jak plyne z výše uvedeného, v řízení žalobce takovou závislost netvrdil, její existence nevyplývala ani z dokazování provedeného v řízení, příslušnou námitku pak žalobce neuplatnil v odvolání. Daná námitka je tak nedůvodná.

43. Nelze souhlasit ani s tím, že by správní orgány žalobcem tvrzenou materiální závislost na dceři řádně neobjasnily a vyloučily ji pouze s ohledem na úspory nejasné výše na účtu manželky žalobce, které byly tvrzeny dcerou.
44. K otázce, koho lze považovat za vyživovanou osobu ve smyslu Směrnice, se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 26. 1. 2017, č.j. 5 Azs 224/2016 - 47 uvedl: „*Pro závěr, zda se jedná o vyživovaného cizince, je třeba posoudit veškeré individuální okolnosti daného případu, tzn. faktickou situaci stěžovatelky, zda je či není s ohledem na svou ekonomickou a sociální situaci schopna uspokojovat své základní potřeby a zda je stěžovatelce občanem Evropské unie poskytována nezbytná materiální pomoc, bez které by své základní životní potřeby nebyla schopna zajistit.*“ K tomu rovněž rozsudek NSS ze dne 7. 6. 2018, č.j. 9 Azs 114/2018 - 49.
45. Podle judikatury Soudního Dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) je stavem závislosti na předkovi či potomkovi stav, kdy „*rodinný příslušník příslušníka Společenství usazeného v jiném členském státě ve smyslu článku 43 ES nezbytně potřebuje materiální podporu od tohoto příslušníka Společenství nebo jeho manžela či manželky k tomu, aby mohl uspokojovat své základní potřeby ve státě svého původu nebo ve státě svého posledního pobytu v okamžiku, kdy žádá o připojení se k uvedenému příslušníkovi Společenství*“ (rozsudek SDEU č. C-1/05, ve věci *Yunying Jia v. Migrationsverket*). NSS k tomu v rozsudku ze dne 23. 2. 2023, č.j. 2 Azs 3/2022 – 50, doplnil, že: „*Musí jít tedy o uspokojování potřeb základních, takových, bez jejichž uspokojení by stěžovatelka nedokázala v zemi původu žít. Měřítkem přitom nejsou životní standardy v České republice, nýbrž v zemi původu. Potřeba materiální podpory musí být nezbytná, což znamená, že nesmí existovat jiný dostupný zdroj, z něhož by šlo základní potřeby ve státě původu uspokojit (například sice na poměry České republiky velmi skromný, avšak v zemi původu k uspokojení tamních základních potřeb ještě dostačující důchod).*“
46. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 11. 2015, č.j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 29. 8. 2016, č.j. 7 Azs 99/2016-36 a ze dne 15. 11. 2017, č.j. 8 Azs 111/2017-36). Je především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu I. stupně potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tak neučiní, svědčí to o jeho nečinnosti či neochotě poskytnout správnímu orgánu I. stupně součinnost (např. rozsudky NSS ze dne 22. 11. 2018, č.j. 7 Azs 371/2018-29, ze dne 22. 1. 2009, č.j. 1 As 96/2008-115, ze dne 15. 5. 2019, č.j. 8 Azs 249/2018-57).
47. Správní orgány v dané věci vyšly z právní úpravy dle Směrnice a ust. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kterou správně vyložily v kontextu shora uvedené judikatury, přičemž podmínka závislosti na výživě ve smyslu rozsudku SDEU C-1/05 a následující judikatury je splněna, pokud vztah závislosti vznikl v zemi původu a tato závislost je takového charakteru, že by bez poskytované výživy nemohl cizinec v zemi

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

původu uspokojovat ani své základní potřeby. Rovněž reflektovaly, že česká právní úprava připouští, že vztah závislosti nutně nemusí vzniknout v zemi původu cizince, nicméně musí se jednat o faktický stav, který vznikl vlivem okolností na vůli nezávislých, nikoli z vůle cizince samotného. Správní orgány z účastnického výslechu žalobce, svědecké výpovědi jeho dcery, z výsledku pobytového šetření a dalších listin ve správním spise zjistily, že žalobce byl v ČR odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 9 let, ve výkonu trestu byl od roku 2017 do 25. 7. 2022, před tím byl zaměstnaný v chemické firmě, jeho údajná závislost na výživě poskytované jeho dcerou tak vznikla na základě jeho vědomého jednání, kdy na území spáchal úmyslný trestný čin a nikoli z objektivních důvodů. Navíc se nejedná o ztrátu možnosti se o sebe postarat (vykonávat výdělečnou činnost), neboť dle výpovědi žalobce si po propuštění z výkonu trestu práci hledal, ale nikde ho nevzali kvůli nedostatku pobytového oprávnění, žalobce též po dobu 2 měsíců zastupoval manželku při práci v obchodě, když odjela do Vietnamu, žalobce též vypověděl, že z důvodu onemocnění srdce je omezen pouze ve vykonávání těžké práce (ke zdravotnímu stavu žalobce viz níže). Z toho je patrné, že u žalobce se po jeho propuštění z výkonu trestu nejedná o stav vzniklý nezávisle na jeho vůli, který by mu bránil ve výdělečné činnosti. Dalším podstatným faktorem, který správní orgány vzaly v potaz, byla majetková situace žalobce, který byl vlastníkem bytu v X, ve kterém nebydlel (ani jeho rodina) a který tedy mohl využít k řešení své materiální situace, a to ať už k příjmům z pronájmu či prodeje bytu. Za této situace, kdy žalobce byl osobou, která byla schopna určité výdělečné činnosti a zároveň byl vlastníkem bytu, který mohl finančně vytěžit, již nebylo podstatné zcela přesně v řízení určit, kolik činily úspory žalobce a jeho manželky. Relevantní bylo, že žalobce sám vypověděl, že s manželkou mají určité úspory na jejím účtu, totéž vypověděla i dcera, která navíc uvedla i odhad výše těchto úspor, nicméně ani přesné určení výše těchto úspor by již nemohlo nic změnit na závěru, že žalobce nebyl osobou nemajetnou. Správní orgány tedy nepochybily, pokud v řízení nepožadovaly prokázání přesné výše úspor.

48. V neposlední řadě, žalobce i jeho dcera v řízení vypověděli, že nájemné (kolem 16 000 Kč) a poplatky za služby spojené s užíváním bytu hradí manželka žalobce, žalobce pak uvedl, že jej živí spíše manželka, která pracuje v potravinách, dcera mu dává menší finanční obnos v maximální hodnotě 500 Kč týdně, dcera k tomu uvedla, že otcí dává peníze též matka, dcera mu poskytuje spíše „na přilepšenou“ finanční částku maximálně 500 Kč, a to jednou za týden či dva týdny. Bez ohledu na závěry uvedené v předchozím odstavci z toho plyne, že nemůže být splněna podmínka závislosti na dceři, neboť finance od dcery nepředstavují takový významný zdroj pro žalobce, bez kterého by nebyl schopen pokrýt své základní životní potřeby, žalobce živí spíše manželka, jak též dovodila žalovaná. K tomu srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2023 č.j. 2 Azs 3/2022-50: *„Přesto Nejvyšší správní soud neshledal, že by zde byl důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť finanční podpora stěžovatelky jejím synem stále neznamená, že bez této finanční podpory by nebyla schopna uspokojit své základní životní potřeby v zemi původu. Finanční podpora stěžovatelky jejím synem v tom rozsahu, jak popsal ve své výpovědi ve správním řízení, je pouhým „přilepšením“ za účelem navýšení standardu životní úrovně stěžovatelky. Její životní standard by bez synovy podpory byl podstatně nižší než s ní. Stále by ale ještě nezakládal nezbytnost materiální podpory ve výše vyloženém smyslu, tedy by postačoval k hrazení základních potřeb - těch, bez jejichž*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

uspokojení by stěžovatelka nedokázala v zemi původu žít (posuzováno měřítkem životních standardů země původu).“ V řízení tak bylo dostatečně prokázáno a odůvodněno, že ohledně dcery žalobce není osobou závislou na její výživě.

49. Na věc není přílehlavý žalobcem namítaný rozsudek NSS ze dne 11. 4. 2024, č.j. 9 Azs 36/2024-24, kde NSS shledal finanční závislost tchyně na výživě ze strany jejího zetě, a to na základě toho, že zeť za ní hradil nájemné, na což její starobní důchod nepostačoval. V posuzovaném případě však dcera poskytuje žalobci pouze zcela bagatelní částku, jeho primárním živitelem je manželka, žalobce též disponuje majetkem v podobě bytu a úspor.
50. Pokud jde o hodnocení zdravotního stavu žalobce, správní orgány vymezily pojem nutné péče, a to jako stav, kdy se osoba bez pomoci třetí osoby neobejde a není schopna se o sebe postarat, aby mohla uspokojovat své základní životní potřeby, buď z důvodu nízkého věku nebo zdravotního stavu. Měly za to, že je potřeba prokázat, že zdravotní stav žadatele vyžaduje soustavnou péči druhé osoby a dále, že odpovídající péči může poskytnout a poskytuje občan EU. Soud se s tímto výkladem ztotožňuje.
51. Správní orgány k této otázce vyšly primárně z tvrzení a z následné výpovědi samotného žalobce, který v řízení svou závislost z důvodu zdravotního stavu vůbec netvrdil, neuváděl, že by se neobešel bez nutné péče jiné osoby, a to ani v odvolání. Vypověděl, že sice trpí vysokým tlakem, na který užívá léky, a měl operaci srdce, kvůli čemuž nemůže vykonávat těžkou práci, při běžných činnostech, ani v městské hromadné dopravě však doprovod nepotřebuje, ten by byl nutný pouze při dalekém cestování kvůli riziku infarktu. Dcera žalobce pak uvedla, že otec je zdravý, má vysoký tlak, měl operované srdce, při běžných činnostech jej zdravotní stav nijak neomezuje, dcera jej občas doprovází pouze kvůli lepší orientaci. Rovněž byla podstatná skutečnost, že žalobce po dobu dvou měsíců zastupoval manželku v zaměstnání při prodeji v obchodě. Tedy, již samotná tvrzení žalobce a skutečnosti zjištěné při výsledku jednoznačně svědčily pro závěr, že u žalobce není dána potřeba nutné péče z důvodu zdravotního stavu ze strany jeho dcery. Správní orgány se však zabývaly i lékařskou zprávou ze dne 9. 8. 2022 předloženou žalobcem, nicméně její obsah zcela adekvátně vnímaly v souvislosti s výslovnými vyjádřeními žalobce v průběhu správního řízení, který svůj zdravotní stav a s tím spojenou závislost na péči jiné osoby žádným způsobem nenamítal a relevanci zprávy v podstatě popřel, totéž potvrdila jeho dcera.
52. Nelze souhlasit s tím, že by správní orgán I. stupně po žalobci výslovně vyžadoval pouze doložení lékařské zprávy prokazující stupeň invalidity nebo stupeň závislé péče na jiné osobě; takové dokumenty správní orgán I. stupně uvedl jako jedny z možných, kterými by žalobce mohl svou závislost prokázat. Zároveň však zdůraznil, že z obecného hlediska by se muselo jednat o takovou aktuální a podrobnou lékařskou zprávu vypracovanou odborným lékařem, ze které by byl patrný celkový a současný zdravotní stav žadatele, včetně vlivu chorob na běžný život resp. míra schopnosti zvládat úkony běžného života; tento dokument musí prokazovat, že zdravotní stav vyžaduje soustavnou péči druhé osoby. Soud k tomu podotýká, že zákon o pobytu cizinců nestanovuje přesnou podobu dokladu prokazujícího zdravotní stav, resp. závislost na péči jiné osoby, zákon nestanoví ani požadavek, aby byly předložené lékařské zprávy koncipovány dle zákona o sociálních službách či obsahovaly podrobný chorobopis (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 10. 2019, čj. 14 A 52/2018 - 49).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

53. V daném případě správní orgán vzal v úvahu, že dle lékařské zprávy ze dne 9. 8. 2022 má žalobce vysoký tlak, na který bere léky, prodělal operaci srdce v roce 2014, má ischemickou chorobu srdeční a má doporučenou dlouhodobou péči rodiny a nutný doprovod v MHD a jiných aktivitách. Tuto zprávu však musel posuzovat v kontextu provedeného dokazování, kdy výsledkem žalobce a jeho dcery bylo zjištěno, že žalobce při běžných činnostech a dopravě po městě doprovod nepotřebuje, zjevně je schopen zaměstnání i výkonu domácích prací, dcera jej po městě někdy doprovází z důvodu jeho špatné orientace v neznámých lokalitách, nikoli z důvodu zdravotního stavu. Soud k tomu uvádí, že ani samotnou zprávu by nebylo možné považovat za dostatečně podrobnou a odůvodňující nutnost soustavné péče o žalobce ze strany druhé osoby, její obsah byl však rovněž vyvrácen provedeným dokazováním, ze kterého jednoznačně vyplynulo, že žalobce není skutečně závislý na nutné péči ze strany jiné osoby, přičemž ani z faktického hlediska mu taková péče není jeho dcerou poskytována.
54. Z hlediska předmětu řízení není rozhodné, pokud by žalobce potřeboval doprovod pouze při dalekém cestování, neboť se jedná o jednorázovou aktivitu spojenou s vycestováním, přičemž smyslem institutu přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU je umožnit pobyt v České republice osobám vyživovaným či jinak závislým na soustavné nutné péči jejich rodinných příslušníků – občanů EU; otázka dalekého cestování a nutného doprovodu dcery přitom ani nebyla žalobcem do řízení vnesena, přičemž pouze na okraj soud podotýká, že žalobce má rovněž manželku, která do Vietnamu nejméně v době správního řízení na dobu dvou měsíců cestovala.
55. K tomu je třeba též uvést, že žalobce ve vyjádření se k podkladům avizoval, že doloží další aktuálnější lékařskou zprávu, žádnou takovou zprávu však nedoložil. Na žalobci přitom leželo důkazní břemeno k prokázání stavu závislosti na rodinném příslušníkovi, který je občanem EU. Správní orgány tak nepochybily, pokud dokazování v tomto směru nijak nedoplnily, přičemž soud zde opakovaně poukazuje na to, že žalobce se své závislosti z důvodu nutné péče o jeho osobu v souvislosti se zdravotním stavem v řízení nedomáhal, přičemž není přípustné, aby důvody své žádosti měnil teprve v řízení před soudem, který ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s. rozhoduje dle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
56. Správní orgány neporušily ani povinnost eurokonformního výkladu ust. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. V žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 9. 11. 2021 č.j. 54 A 86/2018-36 k tomu Krajský soud v Praze uvedl: „*Ustanovení § 15 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je transpozicí čl. 2 odst. 2 písm. d) pobytové směrnice, je proto třeba jej vykládat v souladu s uvedenou směrnicí, byť v případech rodinných příslušníků občanů ČR (nikoliv občanů jiných členských států, kteří využili svého práva volného pohybu, na něž se vztahuje pobytová směrnice) je právo EU použitelné pouze nepřímo, na základě odkazu ve vnitrostátním právu, kterým byl pro posuzovanou věc § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18. 12. 2015 do 1. 8. 2021. Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, potvrdil, že zavedením tohoto ustanovení [ve znění rozhodném pro věc posuzovanou rozšířeným senátem se jednalo o § 15a odst. 5)] došlo z vůle vnitrostátního zákonodárce nad rámec požadavků vyplývajících z unijního práva ke zrovnoprávnění rodinných příslušníků občanů ČR s rodinnými příslušníky občanů EU. Byť tedy zvýhodněný režim pro státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou rodinnými příslušníky migrujících občanů EU, vyplývající z pobytové směrnice je motivován především odstraněním překážek volného pohybu občanů EU, je třeba*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

respektovat volbu zákonodárce, který přiznal stejné výhody i rodinným příslušníkům občanů ČR, kteří nikdy práva volného pohybu nevyužili (viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2013, č. j. 8 As 46/2013-55, body 25-27 a judikaturu tam citovanou). ... Podstatné nicméně je, že čl. 2 odst. 2 pobytové směrnice neodkazuje na vnitrostátní právo, tento pojem je proto třeba vnímat jako autonomní pojem unijního práva. Z požadavků jak jednotného uplatňování unijního práva, tak zásady rovnosti totiž vyplývá, že znění ustanovení unijního práva, které výslovně neodkazuje na právo členských států za účelem vymezení svého smyslu a dosahu, musí být zpravidla vykládáno autonomním a jednotným způsobem v celé EU (viz např. rozsudky Soudního dvora TB, bod 44 a judikaturu tam citovanou, nebo rozsudek Jia, bod 36, srov. též rozsudek ze dne 26. 3. 2019, SM, C-129/18, bod 50).“ Správní orgány u žalobce nijak nerozlišovaly, že se má jednat o rodinného příslušníka „pouze“ občana ČR, který práva volného pohybu nevyužil, avšak postupovaly tak, jako by se jednalo o občana EU, který využil svobodu volného pohybu. Při výkladu rovněž postupovaly v souladu s judikaturou SDEU, kterou soud uvedl výše.

57. Krajský soud v Praze ve shora uvedeném rozsudku č.j. 54 A 86/2018-36 rovněž uvedl: „K výkladu čl. 2 odst. 2 pobytové směrnice pak Soudní dvůr opakovaně uvedl, že aby bylo možné nahlížet na rodinného příslušníka jako na osobu „vyživovanou“ občanem EU ve smyslu čl. 2 bodu 2 pobytové směrnice, musí být prokázána existence skutečné závislosti. Tato závislost je výsledkem faktické situace, která se vyznačuje okolnostmi, že materiální podpora rodinného příslušníka je zajištěna občanem Unie (viz rozsudky Jia, body 35 a 42, nebo Reyes, body 20 a 21). Za účelem určení existence takové závislosti musí hostitelský členský stát posoudit, zda s ohledem na svou hospodářskou a sociální situaci není rodinný příslušník schopen uspokojovat své základní potřeby (viz rozsudky Jia, bod 37, nebo Reyes, bod 22). Naproti tomu není nutné zjišťovat důvody této závislosti, a tedy využívání této podpory (viz rozsudky Jia, 36, nebo Reyes, 23). V této souvislosti Soudní dvůr opět zdůraznil nutnost širokého výkladu pobytové směrnice.⁴³ Soudní dvůr dále dodal, že situace, kdy občan EU vyplácí pravidelně během značně dlouhého období rodinnému příslušníkovi (v daném případě potomkovi) peněžní částku, která je pro posledně uvedeného nezbytná, aby uspokojil své základní potřeby ve státě původu, umožňuje prokázat, že tento rodinný příslušník je na uvedeném občanovi skutečně závislý. Za takových podmínek nelze od uvedeného rodinného příslušníka požadovat, aby navíc prokázal, že se neúspěšně pokoušel najít si zaměstnání nebo získat od orgánů země původu příspěvek na živobytí anebo se pokoušel zajistit si obživu jakýmkoli jiným způsobem (rozsudek Reyes, body 24 a 25).“
58. Napadené rozhodnutí však není s tímto rozsudkem Krajského soudu v Praze v rozporu, neboť správní orgány se zabývaly právě komplexní faktickou situací žalobce a otázkou, zda je materiálně skutečně závislý na své dceři (potažmo synovi). Dospěly však k závěru, že je dospělý, svéprávný, práce je schopen (s výhradou těžké práce kvůli srdci), disponuje nemovitým majetkem (bytem), kdy může získat finanční prostředky z pronájmu či prodeje, dále má s manželkou určité úspory, jeho základní životní potřeby zajišťuje převážně manželka, dcera mu přispívá pouze na přilepšenou v hotovosti maximálně 500 Kč týdně. Z toho je patrné, že se nejedná o situaci, kdy by žalobce bez materiální podpory dcery nebyl schopen uspokojovat své základní životní potřeby, a tedy ani o stav závislosti. K pojmu nutné péče a jeho aplikace žalovanou se již soud vyjádřil výše v bodech 50 -55 tohoto rozsudku, na které tímto odkazuje. Žalovaná tak dostala požadavku posoudit komplexně míru ekonomické a fyzické závislosti a zohlednit přitom veškeré relevantní faktory, které vyšly v řízení najevo.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

59. K námitce týkající se nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života žalobce soud uvádí, že zákon o pobytu cizinců obecně nestanoví pro případ, kdy žalovaný zamítá žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu cizince z důvodu, že cizinec není rodinným příslušníkem občana EU, povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí dle § 174a téhož zákona. Správní orgány se v návaznosti na námitky žalobce tímto posouzením přesto zabývaly, a to v rozsahu možného porušení čl. 8 Úmluvy; správní orgány takovou povinnost s ohledem na čl. 8 Úmluvy mají tehdy, pokud cizinec vznesl konkrétní námitku nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého či rodinného života a zároveň jím tvrzená nepřiměřenost není již na první pohled nemyslitelná či jen zdánlivá (viz např. rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31). K tomu rovněž viz rozsudky NSS 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 83/2015-31, ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 Azs 273/2016-29, č. 3536/2017 Sb. NSS, ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35, nebo ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30).
60. Soud též konstatuje, že v obecné rovině rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky NSS ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 - 112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 -39; a nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).
61. Předně je třeba poukázat na to, že žalobce v řízení argumentoval pouze obecně tím, že v ČR pobývá již dlouhou dobu, disponuje zde stabilním sociálním a ekonomickým zázemím, pobývají zde jeho manželka a jeho děti, v zemi původu nemá žádné zázemí a žádné vazby, nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, a tedy nebude mít možnost získat pobytové oprávnění. Rozhodně však v řízení nenamítal, že by nebyl schopen se v zemi původu o sebe postarat, ani nepoukazoval na svůj zdravotní stav, kdy by byl závislý na neustálém dohledu či péči jiné osoby. K tomu soud uvádí, že dle § 75 odst. 1 s.ř.s. soud při přezkouvání rozhodnutí vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, žalobce tyto skutečnosti mohl uvést ve správním řízení, což bez zřejmého důvodu neučinil, žalovaná se tak k nim nemohla vyjádřit a není přípustné, aby žalobce tyto skutečnosti nově uváděl až v řízení před soudem; z těchto důvodů soud neprováděl k důkazu lékařskou zprávu ze dne 6. 2. 2023, která existovala již před vydáním prvostupňového rozhodnutí a kterou žalobce ve správním řízení nepředložil, žalobce ani její provedení jako důkazu v soudním řízení výslovně nepožadoval.
62. Správní orgány se pak s námitkou nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce vypořádaly dostatečně a přezkoumatelně, vyšly ze shora uvedené judikatury, dle které neudělením pobytového oprávnění může jen zcela výjimečně dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého života cizince, žalobci nebyl udělen zákaz pobytu na území, přihlédly k tomu, že žalobce disponoval od roku 2003 povolením k trvalému pobytu na území ČR, které však pozbyl v důsledku odsouzení pro trestný čin, do aktuální situace se tedy dostal v důsledku vlastního jednání, minulých 20 let pobýval v ČR, ale většinu svého života strávil mimo území a poslední léta byl ve výkonu trestu odnětí svobody, děti žalobce jsou již dospělé a studují vysokou školu,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

nejsou na žalobci závislé a nebyla prokázána ani závislost žalobce na nich, manželka je ekonomicky aktivní, není českou občankou, je její svobodnou volbou, zda bude žalobce následovat, z hlediska zdravotního stavu překážky ve vycestování žalobce nenamítal, doprovod při cestě do země původu může žalobci zajistit jeho rodina, kdy minimálně manželka do Vietnamu cestuje. Žalobce přitom žádné zvláštní podklady k hodnocení přiměřenosti nedoplnil, i když to v řízení avizoval. Žalobci není do budoucna bráněno ve styku s jeho rodinnými příslušníky, případný diskomfort s tím spojený nelze přičítat správnímu orgánu, neboť je důsledkem předchozího trestněprávního jednání žalobce.

63. Žalovaná se vypořádala též s možností žalobce získat případně jiné pobytové oprávnění, kdy poukázala na § 42a a násl. zákona o pobytu cizinců tj. společné soužití s manželkou na území ČR, kdy podmínky pro zamítnutí jsou definovány v § 56 odst. 2 tohoto zákona, dle kterého je nutné posoudit též podmínku přiměřenosti. Shledala, že žalobce tak není z možnosti získání pobytového oprávnění zcela vyloučen, s čímž soud souhlasí.
64. Je třeba zdůraznit, že odeprání práva přechodného pobytu cizince žalobci nezakazuje vstup ani pobyt na území České republiky, pouze mu nyní neuděluje určitý druh pobytu na území České republiky. Není jím samo o sobě dotčeno právo pobytu žalobce na území České republiky, dochází pouze k odeprání výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci přechodného pobytu (viz rozsudek NSS ze dne 9. 11. 2011 č. j. 9 As 71/2010-112).
65. Soud tak ve shodě se správními orgány shledal, že ze správního spisu nevyplývají žádné okolnosti, pro něž by bylo možné zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu považovat za (z hlediska dopadu do rodinného a soukromého života žalobce) nepřiměřené. Odloučení žalobce a jeho rodiny žijící v ČR je nezbytným důsledkem každého nevyhovění žádosti o povolení pobytu rodinného příslušníka občana EU. Samo o sobě však nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Jak je uvedeno výše, žalobci zůstávají, byť v omezeném rozsahu, zachovány možnosti setkávání se svými rodinnými příslušníky. K tomu soud doplňuje, že z článku 8 Úmluvy, z jiných mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána, ani z ústavního práva nevyplývá nutné právo cizince na vstup a pobyt v zemi, kde pobývá jeho rodinný příslušník (viz rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 2 As 78/2006-64, str. 78).
66. Ke čtvrté žalobní námitce, dle které mělo být manželce žalobce a jeho synovi a dceři přiznáno ve správním řízení právo být tzv. vedlejším účastníkem řízení, soud konstatuje, že žalobce k podání této námítky není aktivně legitimován. Jednalo by se totiž o porušení procesních práv pouze manželky žalobce či jeho syna nebo dcery a v takovém případě by nedošlo ke zkrácení veřejných subjektivních práv žalobce (srov. § 2 s.ř.s.), tj. k zásahu do jeho právní sféry (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. vyžaduje buďto *přímý* zásah do právní sféry žalobce nebo alespoň zásah do ní v důsledku porušení *jeho práv* v předcházejícím řízení. Zkrácení procesních práv ostatních účastníků, pokud se oni sami svých práv nedomáhají, by tak nemohlo být pro závěr o důvodnosti této žaloby dostačující, neboť žalobci zde schází aktivní věcná legitimace. Žalobce by proto nemohl být s touto žalobní námitkou úspěšný. (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2023 č.j. 2 Azs 135/2023-33). Tyto závěry vyplývají rovněž z rozsudku NSS ze dne 8. 3. 2023, č.j. 10 Azs 12/2023-67, dle kterého: „*Zákon o pobytu cizinců k účastenství neobsahuje speciální úpravu, proto je třeba vyjít z § 27 správního řádu.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

V případě rodinných příslušníků cizinců, o jejichž pobytu správní orgány rozhodují, je třeba zpravidla uvažovat o účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu. Dané ustanovení zakládá účastenství na základě přímého dotčení, resp. potenciální brozby takového dotčení. Takové dotčení se vztahuje přímo k rodinnému příslušníkovi. Ten jediný tak mohl být dotčen na procesních právech tím, že s ním správní orgány nejednaly jako s účastníkem řízení. Pouze on se tedy smí bránit proti tomu, že nebyl vzat jako účastník řízení. Pokud by stěžovatel uplatnil v žalobě pouze námitku spočívající v opomenutí jiného účastníka (zde rodinných příslušníků), nemohl by se jí krajský soud skutku věcně zabývat, neboť k zásahu do veřejných subjektivních práv stěžovatele dojít nemohlo. Stěžovatel vznesl námitku opomenutých rodinných příslušníků jako účastníků správního řízení v kontextu dalších žalobních bodů, které však již souviset s jeho právy mohly – např. že se opomenutí rodinných příslušníků jako účastníků správního řízení projevilo v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu (rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2022, č.j. 8 Azs 101/2022-61, body 11 až 13).“ V posuzovaném případě však tato žalobní námitka byla odůvodněna výhradně tím, že správní orgán svým postupem, kdy nepřibral manželku a zletilé děti jako účastníky řízení, jim znemožnil v řízení uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy; nebylo tedy tvrzeno, že tím nedošlo k řádnému zjištění skutkového stavu, ani k jinému dotčení práv žalobce. Daná námitka je tak nepřipustná a soud považuje za nadbytečné, aby se jí dále zabýval.

67. K tomu soud pouze pro úplnost uvádí, že dceru žalobce vyrozuměl o probíhajícím řízení a vyzval ji k vyjádření, zda bude v tomto řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, a to výzvou ze dne 13. 7. 2023 (č.l. 27), která byla dceři doručena dne 20. 7. 2023. Dcera žalobce však ve stanovené lhůtě na tuto výzvu nijak nereagovala, vyjádřila se až podáním došlým soudu dne 17. 1. 2024, tedy opožděně, z tohoto důvodu soud usnesením ze dne 13. 3. 2024 č.j. 4 A 18/2023-48 její účast jako osoby zúčastněné na řízení nepřipustil.
68. Závěrem soud uvádí, že neprováděl dokazování čestným prohlášením dcery žalobce ze dne 3. 7. 2023 ani přiloženou fotografií, neboť žalobce je navrhl jako důkazy pouze v rámci návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, k žalobním tvrzením však jejich provedení jako důkazů nenavrhoval.
69. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. (výrok I.)
70. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly. (výrok II.)

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. dubna 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.